

T HÁNG BA NHỚ BẠN

Tháng ba của tôi là thời điểm đau buồn nhất cuộc đời chiến chinh. Mọi người hay hỏi sao lại tháng ba mà không tháng tư. Tôi thường trả lời: vâng, đối với mọi người tuy là tháng tư đau buồn, nhưng tháng ba là tháng tôi mất nhiều bạn thời chiến của tôi. Chúng tôi di chuyển dọc theo Quốc lộ 13 của tháng ba nắng cháy. Nhiều người ngã gục vào tháng ba của lệnh rút quân. Nhiều chiến sĩ QLVNCH đã ra đi không một tiễn đưa, không một nén hương cho linh hồn bình yên. Nhiều ngôi mộ chôn vùi trên đường rút quân. Và cũng nhiều kẻ hèn hạ lòi mặt chuột trong tháng ba binh lửa.

Tháng ba của Đức Phong, Bến Cát, Đồng Xoài, những địa danh tôi đã đi qua, đã để lại những mảnh tình nho nhỏ với cô gái hậu phương.

Có tháng ba rút quân mới đưa đến tháng tư thất thủ. Những thằng lính như chúng tôi luôn tuân lệnh cấp chỉ huy. Đó là truyền thống của quân đội. Nhưng lệnh của tháng ba làm cho chúng tôi xao động và ngỡ ngàng. Chúng tôi tin tưởng mình đủ sức kháng cự với cộng quân, dư sức đối đầu với bất cứ quân đội nào của cộng sản miền Bắc. Nhưng vào tháng ba chúng tôi phải bỏ lại những thành phố thân yêu miền Trung, bỏ lại những người dân hiền hòa đã nuôi dưỡng chúng tôi suốt đời quân ngũ. Chúng tôi phải gấp rút từ giã những người con gái thương yêu, bỏ lại những mảnh tình trong trắng, thánh thiện. Chúng tôi bị phục kích vì không có kế hoạch hành quân, để thương đau mất đi những người bạn chiến binh chết tức tưởi vì lệnh rút quân cấp tốc trong đêm.

Ôi tháng ba oan nghiệt, tháng ba của mất mát. Mỗi tháng ba tôi lại hệt hẳng trong đau buồn và tiếc nhớ, tôi lại tìm về quá khứ, để tiếc thương những người bạn đời quân ngũ. Còn đâu những đêm nhậu đứng sau những chuyến hành quân dài. Còn đâu những đêm ngồi dưới giao thông hào, chia nhau từng miếng thuốc Ruby quân tiếp vụ. Ôi thương quá từng ngụm nước đục dưới hố bom của những ngày nắng cháy giữa vùng Tam Giác Sắt.

Những bát canh măng le giữa mật khu Long Nguyên đầu mùa mưa. Những ly cà phê gạo sậy của Bầu Bàng ngồi chờ giặc tấn công.

– Minh Mạng đây Bắc Bình gọi, nghe rõ trả lời?

– Bắc Bình đây Minh Mạng tao nghe 5/5.

– Mày cho tao điếm hẹn, đại bàng bảo tụi mình cắm trại đêm nay với nhau.

– Lên 12, phải 24, tao gặp mày khoảng 6 con gà.

– OK, 6 con gà, hết.

Trả máy lại cho thằng truyền tin, tôi chỉ điếm hẹn cho thằng em mở đường dẫn nó chuyển hướng đi. Đã 4:00g chiều, rừng Long Nguyên dày đặc không một chút gió. Trời tháng ba có khác, nóng oi, nóng bức. Tuy đi dưới bóng cây rậm nhưng vẫn nóng như ai trùm mền không cho thở. Dù có thở được thì cũng toàn mùi ẩm của lá cây mục, của côn trùng, của rừng nhiệt đới. Giây leo giăng đầy ngang dọc chận lối, thằng em mở đường phải khó nhọc lắm mới tìm được lối cho mấy thầy trò.

Tôi nhìn lại bản đồ và định hướng của mình, chỉ 2km là sẽ ra khỏi khu rừng rậm này, đến con suối nhỏ, xong băng ngang cái trảng chiều ngang khoảng 300 mét là sẽ đến điếm hẹn với tụi thằng Mẫn.

Bốn thầy trò tôi đi chuyển công tác này đã hơn hai tuần. Toán thằng Mẫn được lệnh vào thay để toán của tôi về lại Lai Khê. Đại đội Trinh Sát 5 thi hành những chuyến công tác dài khoảng một tháng cho mỗi chuyến đi. Mỗi ngày chúng tôi nhận lệnh từ bộ tư lệnh Sư đoàn, di chuyển theo từng toán nhỏ, lục tìm những tin tức và di chuyển của cộng quân trong địa bàn kiểm soát của Sư đoàn 5.

Theo tin tình báo tôi nhận được thì khoảng một Sư đoàn của chính qui Bắc Việt đã di chuyển từ Pleiku về hướng Nam. Đây là một Sư đoàn thiện chiến của miền bắc, từng tham dự trận Quảng Trị, Kontum. Tôi nhìn lại bản đồ, nếu Sư đoàn này muốn vào Sài Gòn thì phải đi dọc theo Quốc lộ 13, ngang Long Nguyên, chỗ tôi đang công tác. Tôi quay ngang thằng em truyền tin bảo nó đổi tần số cho tôi gọi thằng Đắc của Tiểu đoàn 53 pháo binh.

– Đà Diểu đây Bắc Bình, nghe rõ trả lời?

– Bắc Bình đây Đà Diểu nghe 5/5.

– Mày cho tao hai quả về lên 12, phải 24, chỉ bắn khi nào tao gọi.

– OK lên 12, phải 24, bắn khi nào mây gọi.

Giọng thằng Đắc đề lô trong máy có vẻ hơi thắc mắc:

– Bắc Bình sao bữa nay mây gọi yễm trợ sớm quá vậy?

Tôi chửi thề trên máy: tao gọi thì cứ làm đi, tao đang cuốc bộ mệt bỏ xừ không có thì giờ giải thích đâu. Hình như nó linh tính một cái gì đó không tốt nên gọi lại:

– Bắc Bình, tao muốn cho mây một điều thuốc lào cho bảo đảm. (trái đạn khói)

– Bộ mây muốn chỉ cho tụi VC biết chỗ của tao hay sao vậy.

– Tao thấy có gì không không ổn nên muốn ăn chắc không dọi lên đầu mây.

– Tao tin tài của mây, từ xưa giờ mây gọi đâu trúng đó nên tao không sợ.

– Mây lại nâng bi tao nữa rồi, chừng nào về hậu cứ tao thưởng mây một châu bia.

– Rán để dành tiền đi em trai, tụi tao mà uống bia thì mây chỉ có sạt nghiệp.

Phải nói ngày xưa tụi tôi uống bia như uống nước lạnh. Sau mỗi chuyến công tác về là bọn tôi kéo nhau xuống câu lạc bộ sĩ quan, mỗi thằng gọi vài két bia 33 (mỗi két 24 chai) chất sau lưng, ngồi uống cả đêm, đến sáng hết bia mới về trại ngủ. Mỗi lần bọn tôi về là ông bà chủ câu lạc bộ râu thúi ruột, phải thức đêm lo mồi nhậu cho mấy thằng trời đánh. Nhưng hai ông bà lại khoái bọn tôi, không phải vì cô con gái đang đến tuổi lấy chồng, mà vì tụi tôi trả tiền sòng phẳng, không ghi sổ. Những thằng lính như tôi mà cho ghi sổ lỗ có ngày hòm gỗ cài hoa thì mất hết cả vốn lẫn lời.

Bốn thầy trò tôi đến men rừng khoảng 5:30g chiều nhưng không đi ra vội. Đó là kỹ thuật tôi học từ đàn anh, đó là luật sinh tồn, phải thám sát chung quanh trước khi đi ngang cái trảng trống trơn, chỉ có cỏ mọc ngang đầu gối. Tôi lấy ống nhòm ra quan sát bên kia bờ rừng.

Nhìn lên, nhìn xuống chẳng thấy gì nhưng linh tính tôi như báo có cái gì đó không ổn. Tôi bảo thằng em nhỏ nhất trong đám đi dọc xuống bia dưới khoảng 100 mét rồi quăng một tàn cây nhỏ ra. Trong khi nó đang di chuyển, tôi quan sát trên ống nhòm, khi thằng em quăng tàn cây, đúng như linh tính, có một vài vật di động bên kia bờ rừng. Thằng em trở lại nói nhỏ với tôi:

– Mình bị phục kích ông thầy ơi!

Tôi bảo thằng truyền tin đổi tần số tôi gọi thằng Mẫn:

– Minh Mạng đây Bắc Bình, nghe rõ trả lời?

– Bắc Bình đây Minh Mạng, tao nghe 5/5.

– Cho tao điếm đứng.

– Tao đang chờ mây ở điếm hẹn.

Tôi vội vàng cảnh giác nó:

– Cách mây nửa ông chân (cây số) bên phải (hướng Đông), dọc theo bìa rừng, tụi nó đang nằm chờ tao băng ngang để làm thịt.

– Mây chờ tao dọn bãi rồi hãy đáp.

– Đừng, tụi nó đông lắm, mây chỉ có 4 thằng làm gì được. Để tao gọi thằng Đắc.

Thằng em truyền tin hiểu ý, bèn đổi máy sang tần số pháo binh:

– Đà Điều đây Bắc Bình nghe rõ trả lời?

– Bắc Bình đây Đà Điều tao nghe.

– Mây có tần số của tao và thằng Minh Mạng không? Đổi qua đó ngay đi, tụi tao có việc cần đến tụi mây.

– Rồi, tao sẽ qua bên đó gặp mây.

Thằng em truyền tin lại đổi tần số một lần nữa:

– Đà Điều đã bay về tổ, Bắc Bình.

Minh Mạng, tụi mây nghe tao không?

– Đà Điều đây Bắc Bình, mây cho tao một trái lên 12, phải 24 rưỡi, bắn khi nào mây sẵn sàng.

– Lên 12, phải 24 rưỡi, bắn ngay.

Chỉ hai phút sau, tiếng 155ly xé gió rớt ngay giữa trảng cỏ, đất trộn lẫn với cỏ non bay mù mịt.

– Đà Điều đây Bắc Bình, mầy cho qua phải khoảng ¼, bắn khi nào mầy sẵn sàng.

– OK, lên 12, phải 24–3/4 có ngay.

Chỉ không đây 30 giây, quả 155ly thứ hai rút ngay lên đầu bọn chúng, vài thằng quỳnh quáng chạy ra trắng cỏ.

– Đà Điều bắn hết, bắn hết.

– Minh Mạng, coi chừng tụi nó chạy về phía mầy.

Tôi quay ngang bảo mấy thằng em chuẩn bị băng ngang trắng cỏ khi dứt pháo. Từng quả 155ly rút ngay trên đầu bọn phục kích. Hàng ngũ chúng bắt đầu xôn xao. Tôi gọi thằng Mẫn:

– Minh Mạng mầy chuẩn bị khi tao gọi thì tiến đến bìa rừng nhưng coi chừng có bọn tao đi từ bên trái vào (hương Tây).

Giọng thằng Mẫn khẩn cấp trong máy:

– Tụi nó đang chạy về hướng tao, đông lắm. Đà Điều mầy cho tao hết lên 12, phải 24, bắn hết, bắn hết.

Tôi nghe thằng Mẫn gọi tọa độ mà kinh hoàng, đó là điểm hẹn của hai đũa, thằng Mẫn đang lâm nguy. Tôi ra lệnh cho toán băng ngang trắng cỏ. Tôi vừa cầm khẩu M16 vừa chạy đến bìa rừng bên kia, từng tia đạn bay tới tấp về hướng tôi. Tôi bất chấp, gọi thằng Đắc pháo binh cho bắn hết vào điểm hẹn. Tôi thay băng đạn hai lần, không biết tôi chạy bao lâu, xác bộ đội Bắc Việt nằm ngổn ngang vì trúng pháo 155ly, nét mặt còn non choẹt, tuổi chừng 14–15. Tôi cứ vừa bắn vừa chạy về phía thằng Mẫn. Mấy thằng em chạy theo cũng vừa chạy vừa hô xung phong.

Bọn tôi cứ chạy và bắn cho đến khi không còn nghe tiếng bắn trả lại mới ngừng chạy. Không gian bây giờ im lìm như thần chết vừa đi qua. Thân người chết nằm ngổn ngang, cây gãy đổ vì đạn pháo. Mùi khói súng khét lẹt giữa rừng chiều. Gió bỗng nổi lên như thần chết rảo vòng chiến địa. Mùi tanh của máu, mùi khét khói súng quyện nhau giữa những thân người nằm ngã gục. Tôi đứng như chết giữa bãi chiến trường đã chấm dứt mà phần thắng chẳng về ai. Mấy thằng em lục lọi tìm toán thằng Mẫn. Bốn thầy trò nó nằm ngửa mắt vẫn mở như trông chờ ai. Tôi vuốt mặt từng đũa rồi lấy poncho gói xác Mẫn lại.

Ngủ yên đi Mẫn, đã 43 năm rồi đấy, tao thỉnh thoảng cứ nghĩ lại buổi chiều hôm đó, nếu tao không gọi pháo binh thì mầy đâu có bị tụi nó tràn ngập sang hướng mầy. Có phải lỗi của tao không hả Mẫn?

Cửu Long
(Gói xác bạn – MH)

Nguồn: Internet eMail by **batkhuat nguyen chuyển**

Đăng ngày Thứ Sáu, January 17, 2025
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH